

[Ole Bjørn Kraft.]

alle Afgørelser, og hvor Partihovmod og -tyranni fører til Begivenheder som den, vi oplevede forleden Aften i Københavns Borgerrepræsentation — Konservativ Ungdom vil i en saadan Tid holde Tanken om en over Parti- og Klassekampen staaende national Regering levende i Folket. Det er maaske et Maal, som det bliver vanskeligt at naa, men jeg er sikker paa, at hvis man opgiver at holde sig dette Maal for Øje, hvis man opgiver at stræbe efter en Regering, der er i Stand til at tage andre Hensyn end Partihensyn og Klassehensyn, da vil dette Land forsumpe i Nepotisme, i Partigænger og i Korruption. Der er for mig aldeles ingen Tvivl om, at saaledes som de politiske Forhold udvikler sig i Danmark i denne Tid, har vi gjort det første Skridt paa den Vej, og derfor beklager jeg, at et af de nye Medlemmer af Socialdemokratiet tog dette Spørgsmaal paa den Maade, som han gjorde. Vi er ikke bange for at forsvare dette Synspunkt i K. U.s Program, der er ikke i dette noget Udtryk for, at vi ønsker et Diktaturstyre eller noget lignende, men der er Udtryk for en ideel Betragtningssmaade af, hvilke Krav man kan stille til en Regering, der faar Magten her i Landet.

Derefter beskæftigede det ærede Medlem sig ogsaa med den korporative Stat. Det var beklageligt for mig, at det var nødvendigt at affbryde det ærede Medlem, idet han hævdede, at der i den konservative Ungdoms Program taltes om en fascistisk korporativ Stat. Det gjorde der ikke. Jeg forstod naturligvis godt, hvorfor han brugte denne Vending, men det er urigtigt at ville knytte Spørgsmaalet om korporative Foranstaltninger alene til den fascistiske Form for dem. Før Fascismen har man drøftet Spørgsmaalet om en korporativ Stat i videnskabelige Værker, i politiske Forhandlinger i Frankrig, England og i Tyskland. Den er virkeliggjort ogsaa andre Steder end i Italien, i Tyskland og i Portugal. Den diskuteres af alle politiske vaagne Sind saa at sige Europa over. Det er ganske urigtigt at ville paastaa, at denne Tanke ikke kan skilles fra Spørgsmaalet om Diktaturstaten, ikke kan gennemføres i Tilknytning til et Folkestyre. Jeg kunde her henvise de ærede socialdemokratiske Kritikere til adskillige Værker; jeg skal blot nævne for dem, at den nuværende engelske Landbrugsminister Elliot, der interesserer sig levende for at faa foretaget en Forandring ogsaa i England paa dette Omraade, offentlig har gjort sig til Talsmand for Tanker, der ligger paa Linie hermed, og udtrykkelig har fremhævet, at

efter hans Opfattelse kunde det korporative System meget vel knyttes til selv en saa gammel og demokratisk Forfatning som den engelske parlamentariske. For mig er der ingen Tvivl om, at korporative Institutioner i en ikke alt for fjern Fremtid vil blive et nødvendigt Supplement til Folkestyret. Maaske vil der endogsaa senere heraf udvikle sig et korporativt Folkestyre, men i Konservativ Ungdoms Program staaer kun, at man ønsker, at den korporative Tanke skal indarbejdes i Forfatningen. Efter min Opfattelse er det simpelt hen en Nødvendighed. Hvor stærk denne Nødvendighed er, fremgaar tydeligt af Tidens egne politiske Begivenheder. Det er mig uforstaaeligt, at man ikke har lagt Mærke til, at en Del af de Bevægelser, der er strømmet gennem Danmark i den sidste Tid, og som har givet Anledning til saa megen Uro og Bitterhed, i Realiteten er et Udtryk for, at der er et Savn i den danske Forfatning. Hvor Statens Ledelse, hvor Lovgivningsmagten alene og uden Korrektiv hviler paa Afgørelser af Flertallet af Stemmerne, hvor den Indflydelse, der kan udøves, alene er afhængig af Stemmekraften, vil der opstaa Lakuner, vil væsentlige og vigtige Kræfter i Samfundslivet blive tilsidesat, vil Produktionens Interesser hyppigt, alt for hyppigt komme til at ligge under for Forbrugernes Interesser, vil betydningsfulde Befolkningselementer blive grebet af Bitterhed og Mismod.

Dette er bl. a. Tilfældet, tror jeg, i store Dele af det danske Landbrug i Øjeblikket. Saaledes som Befolkningsudviklingen er her i Landet, vil det danske Landbrug, hvis økonomiske Indflydelse er saa uhyre og har en saa vidtrækkende Betydning for hele dette Riges Fremtid, jo altid vælgermæssigt være et Mindretal. Siden Stemmetallet i Byerne i 1924 gik over Landdistrikternes Stemmetal, har denne Udvikling jo fortsat, og der er ingen Grund til at tro, at den vil standse. Landbruget kan bøde noget paa den Situation, som det derved kommer i, ved et forstandigt Samarbejde med andre Kredse, der forstaaer Landbrugets Situation, saaledes som vi ikke mindst igennem Det konservative Folkepartis Formand har udtalt, at vi arbejder for det. Men hvor helt anderledes, hvor meget retfærdigere vilde Sagen ikke stille sig, hvis man ved Siden af det ledende folkevalgte Kammer havde en sagkyndig Repræsentation for Produktionens, Økonomiens, Erhvervets og Aandslivets Interesser? Derigennem vilde et Sammenspil og en Balance blive tilvejebragt, som nu savnes, hvad der paa et eller andet Tids-